

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Hańczyc - Górską

Protokolant: Martyna Widymajer

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2018 r. w Legionowie na rozprawie

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko małoletniej J. B. (1)

o wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego

I. powództwo oddala;

II. zasądza z sum Skarbu Państwa, Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. B. (2) w S. kwotę 600 (sześćset) złotych plus VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej powodowi z urzędu;

III. opłaty i wydatki poniesione w toku postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 7 listopada 2017 roku (data stempla pocztowego) P. B. wniósł o wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego nałożonego na niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie o sygnaturze akt III RC 151/15 oraz o wzajemne zniesienie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że ustalony jest jego obowiązek alimentacyjny na rzecz małoletniej córki w kwocie 400 złotych miesięcznie. Od dnia 23 lutego 2016 roku powód został osadzony w AŚ i odbywa karę pozbawienia wolności. W areszcie pracuje nieodpłatnie. Matka małoletniej pozwanej prowadzi salon fryzjerski, dobrze jej się powodzi, otrzymuje świadczenie 500+. Wskazał, że czyni osobiste starania o utrzymanie i wychowanie dziecka, ponieważ dziecko przyjeżdża na widzenia, gdzie wspólnie się bawią, przytulają i ma namiastkę ojca. Córkę na widzenia przywozi brat powoda. Brat powoda wspomaga finansowo matkę dziecka, organizuje jej czas, dba o to, aby powód miał kolorowanki dla dziecka, znaczki na listy. Aktualnie ma około 14 000 złotych zadłużenia alimentacyjnego, którego nie będzie mógł spłacić po opuszczeniu Aresztu Śledczego. Pozwany oświadczył, że kocha swoje dziecko, lecz obecnie nie może partycypować w kosztach jej utrzymania. (dowód: pozw k. 2 – 3) W toku postępowania, a także na rozprawie w dniu 10 grudnia 2018 roku popierał powództwo. (k. 182 – verte)

Małoletnia pozwana J. B. (1), reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową M. K. w toku całego postępowania, a także na rozprawie w dniu 10 grudnia 2018 roku wносиła o oddalenie powództwa. (k. 76, k. 182 – verte)

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wysokość alimentów należnych od P. B. na rzecz małoletniej córki J. B. (1) została ustalona wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 17 marca 2016 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt III RC 151/15 na kwotę 400

złotych miesięcznie. (dowód: k. 87 akt sprawy tutejszego Sądu o sygnaturze III RC 151/15). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 8 marca 2017 roku, po rozpoznaniu apelacji powoda. (dowód: k. 179 akt sprawy tutejszego Sądu o sygnaturze III RC 151/15)

W chwili ustalania wysokości alimentów należnych od powoda jego córce, powód P. B. miał 30 lat i odbywał karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo polegające na znęcaniu się nad swoją konkubiną, a matką małoletniej pozwanej, M. K.. Wcześniej pracował jako dziennikarz i zarabiał miesięcznie kwotę 1750 złotych.

Małoletnia pozwana J. B. (1) urodzona dnia (...) miała wówczas pięć lat i uczęszczała do przedszkola, za które jej matka uiszczala opłatę w kwocie około 200 złotych miesięcznie. Często zapadała na infekcje. Jej matka oszacowała miesięczny koszt utrzymania małoletniej córki na kwotę 1000 złotych.

M. K. miała wówczas 23 lata, wykonywała zawód fryzjera na podstawie umowy o pracę, otrzymywała w związku z tym wynagrodzenie w kwocie 720 złotych oraz napiwki. Zamieszkiwała wraz z córką w mieszkaniu ojca i dokładała kwotę 300 złotych do kosztów utrzymania mieszkania. Czasami robiła też zakupy dla całej rodziny.

Obecnie P. B. ma 33 lata i jako swój zawód wskazał - dziennikarz, choć posiada, jak podał, wykształcenie podstawowe. Odbywa karę łączną pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w P. za przestępstwa wyłudzenia i znieważenie funkcjonariusza Policji, gdzie pracuje nieodpłatnie. (dowód: pismo Służby Więziennej k. 162) Wszystkie przestępstwa, za które odbywa karę pozbawienia wolności, były popełnione umyślnie. Wcześniej odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym W. – G., gdzie także był zatrudniony nieodpłatnie. (dowód: pismo Służby Więziennej k. 52) P. B. nie ma majątku. W miesiącu kwietniu 2018 roku opuścił Zakład Karny, jednak w dniu 29 września 2018 roku został osadzony w Zakładzie Karnym w celu odbycia kary jednego roku pozbawienia wolności. Powód ubiega się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, jednak dotychczas bezskutecznie. Podczas pozostawania na wolności powód nawiązał kontakt z córką, zabierał ją z przedszkola, spędzał z nią czas, jednak nie łożył na jej utrzymanie. Następnie wyjechał z małżonką do Anglii w celach zarobkowych. Także w tym czasie nie uiszczal na rzecz córki alimentów. Choruje na migrenę z aurą i afazją. Nie leczy jej w warunkach więziennych. Cierpi też na bóle kręgosłupa związane z dyskopatią. Widuje się z córką w ramach odwiedzin, raz, dwa razy w miesiącu. Na widzenia J. B. (1) przywozi brat powoda. W tym czasie kupuje jej jedzenie i picie. Powód jest związany emocjonalnie z córką. Po opuszczeniu Zakładu Karnego powód zamierza wyjechać do Anglii w celach zarobkowych. P. B. nie ma innych dzieci poza małoletnią pozwaną. Złożył pozew w niniejszej sprawie, bowiem nie ma z czego płacić alimentów, a nadto obawia się skazania za przestępstwo niealimentacji. (dowód: przesłuchanie powoda P. B. k. 180 – 181, przesłuchanie M. K. k. 181 – 182)

Małoletnia pozwana J. B. (1) urodzona w dniu (...) w W. aktualnie ma ponad sześć lat. Pochodzi z nieformalnego związku (...). Nadal uczęszcza do przedszkola do grupy „O”, za które opłata miesięczna wynosi 180 złotych. Za każdą dodatkową godzinę pobytu dziecka w przedszkola opłata wnosi 1 złoty. Zamieszkuje wraz z matką i pozostaje na jej wyłącznym utrzymaniu. Matka zakupuje jej skórzane buty z uwagi na wymagające stopy, ubrania z wyprzedaży. Ciotka matki małoletniej przesyła jej sporadycznie odzież. W opiece nad dzieckiem jej matce pomagał jej dziadek, który odbierał dziecko z przedszkola i opiekował się nim do powrotu matki z pracy, jednak zmarł. Obecnie wspiera ją matka i siostra. Małoletnia pozwana uczęszcza na basen, przy czym 10 lekcji kosztuje 350 złotych. J. B. (3) rozwija się prawidłowo, aktualnie uczęszcza do logopedy. Choruje na choroby wieku dziecięcego. Kontaktuje się z ojcem podczas widzeń, jest z nim związana emocjonalnie. W ocenie matki dziecka jej sytuacja nie uległa zmianie od czasu ustalania wysokości alimentów na jej rzecz po raz ostatni. Miesięczne koszty jej utrzymania jej matka, podobnie jak w sprawie o sygnaturze akt III RC 151/15, oszacowała na kwotę 1000 złotych. (dowód: przesłuchanie powoda P. B. k. 180 – 181, przesłuchanie M. K. k. 181 – 182)

Matka małoletniej pozwanej M. K. obecnie ma 26 lat, posiada wykształcenie zawodowe, prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą od dnia 6 czerwca 2016 roku w postaci zakładu fryzjerskiego pod nazwą „Salon (...)”. Na rozpoczęcie działalności gospodarczej zaciągnęła kredyt, który spłaca. Następnie z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła umowę kredytu w wysokości 50 000 złotych na finansowanie bieżącej działalności, który spłaca w miesięcznych ratach po 830 złotych, a kredyt został zaciągnięty na okres do dnia 14 października 2023 roku. (dowód:

kopia umowy o kredyt na działalność gospodarczą k. 165 – 173) Ponadto ma też limit w rachunku w wysokości 20 000 złotych. Miesięcznie łącznie spłaca około 1200 złotych z tytułu kredytów. (dowód: kopie poleceń przelewów k. 176 – 178) Wcześniej musiała spłacić kredyt zaciągnięty przez powoda, który poręczyła w wysokości 10 000 złotych. M. K. wynajmuje lokal, w którym prowadzi działalność gospodarczą, przy czym koszt jego wynajęcia wynosi około 3200 złotych miesięcznie. (dowód: kopia Faktury Vat nr (...) k. 179) Matka małoletniej podnajęła jedno stanowisko w lokalu i w związku z tym otrzymuje kwotę 600 złotych miesięcznie. M. K. pracuje od 10 do 12 godzin dziennie od poniedziałku do soboty. Podała, że aktualnie zarabia około 4000 złotych miesięcznie, przy czym po potrąceniu podatku, ZUS-u (dowód: polecenie przelewu k. kopia polecenia przelewu k. 178), pozostaje jej kwota ponad 3 000 złotych. Po uiszczeniu wszystkich należności pozostaje jej na życie kwota 1500 – 2000 złotych miesięcznie. W 2016 roku matka pozwanej osiągnęła przychód w kwocie 24 610 złotych, zaś dochód w kwocie 2 372,82 złote. Prowadzona działalność gospodarcza przyniosła jej stratę. (dowód: kopia PIT -36 k. 134 – 136, kopia PIT/B k. 137, kopia PIT/o k. 138 – 139) Następnie w 2017 roku M. K. osiągnęła przychód w kwocie 120 334 złote, zaś dochód w kwocie 55 685,29 złotych. (dowód: kopia PIT – 36 k. 142 – 147, kopia PIT/B k. 149, kopia PIT/o k. 150 – 153) Od miesiąca stycznia 2018 roku do miesiąca września 2018 roku osiągała dochody w kwotach wskazanych w Rozliczeniu dochodów właściciela. (dowód: k. 154) Od miesiąca lutego 2018 roku M. K. wynajęła mieszkanie w W. składające się z dwóch pokoi o powierzchni 49 m², gdzie zamieszkała wraz z córką. Miesięczne opłaty z tym związane wynoszą 1200 złotych. Wcześniej wraz z córką zamieszkiwała w jednym pokoju w mieszkaniu ojca. Choruje na refluks i powinna zachować dietę, której nie stosuje z uwagi na charakter pracy. W 2016 roku otrzymywała świadczenie 500 +, lecz już od 2017 roku go nie otrzymuje. Nie otrzymuje też alimentów z Funduszu Alimentacyjnego z uwagi na wysokość osiągniętych dochodów. Rodzina matki dziecka pomaga w opiece nad małoletnią pozwaną. Brat powoda kupuje J. B. (1) prezenty z okazji urodzin i Ś., ostatnio zakupił sukienkę E., pomaga przy opiece. M. K. nie ma żadnego majątku, nie jest też właścicielem samochodu. Powód dobrowolnie nie uiszczał alimentów na rzecz córki. Także komornik nie wyegzekwował od powoda żadnych kwot tytułem alimentów. (dowód: przesłuchanie M. K. k. 181 – 182, przesłuchanie P. B. k. k. 180 – 181)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodu z przesłuchania stron: P. B. k. 180 – 181, przesłuchania M. K. k. 181 – 182 oraz dowodów z dokumentów dołączonych do akt niniejszej sprawy i powołanych powyżej oraz dowodów zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Legionowie o sygnaturze III RC 151/15.

W ocenie Sądu Rejonowego w części zasługuje na wiarę dowód z przesłuchania powoda, a mianowicie w części, w której koresponduje z dowodem z przesłuchania M. K. oraz zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Pozwany wprawdzie kwestionował potrzebę utrzymania alimentów na rzecz małoletniej córki, jednak sam przyznał, iż zarówno w dacie ustalania wysokości alimentów na jej rzecz jak i obecnie jest pozbawiony wolności. Nie można się zgodzić z twierdzeniem powoda, iż dochody uzyskiwane przez matkę małoletniej pozwanej wystarczają na zaspokojenie potrzeb dziecka. Jego brat zaś ponosi koszty utrzymania małoletniej, a zatem w ten sposób także powód spełnia swój obowiązek alimentacyjny, a także spotykając się z małoletnią córką podczas widzeń. W ocenie Sądu Rejonowego starania brata powoda nie mogą być uznane za spełnianie obowiązku alimentacyjnego P. B., ponieważ dowieżenie małoletniej córki na widzenia z ojcem, czy też zakup prezentów urodzinowych i innych nie zaspakaja koniecznych potrzeb utrzymania i wychowania małoletniej i nie może zastąpić takiego obowiązku jej ojca. Postępując w ten sposób brat powoda spełnia swój obowiązek wynikający z pokrewieństwa, który nie przekracza, w ocenie Sądu Rejonowego, normalnych zasad postępowania i zachowania w stosunkach rodzinnych.

Sąd dał wiarę dowodowi z przesłuchania M. K., bowiem swoje twierdzenia poparła ona dowodami z dokumentów dołączonymi do akt, a nadto zeznania jej są spójne, logiczne i konsekwentne. W części też korespondują z dowodem z przesłuchania P. B., jak choćby w części dotyczącej okoliczności prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, związku emocjonalnego małoletniej J. B. (1) z ojcem.

W ocenie Sądu Rejonowego uznać należy za wiarygodne dowody z dokumentów złożone do akt, bowiem ich wiarygodności i autentyczności nikt nie kwestionował.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo P. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 96 § 1 k. r. o. rodzice wychowują dziecko pozostające pod ich władzą rodzicielską i kierują nim. Obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotowywać je należycie do pracy dla dobra społeczeństwa odpowiednio do jego uzdolnień. Stosownie do tej dyrektywy rodzice, w zależności od swych możliwości, są zobowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienie, mieszkanie, odzież, środki higieny osobistej, leczenie w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), a także środków wychowania (edukacji) według uzdolnień, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z tych potrzeb powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosownej do wieku odzieży, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już tylko od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji. Z treści art. 128 k. r. o., wynika, iż obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo.

Stosownie do art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zgodnie z art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków należy rozumieć istotne zwiększenie lub zmniejszenie się możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, jak również istotne zwiększenie lub zmniejszenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego. Należy przy tym zauważyć, że podstawę takiego powództwa może stanowić tylko taka zmiana stosunków, która nastąpiła nie wcześniej, niż po uprawomocnieniu się wyroku zasądzającego alimenty, albowiem powództwo nie może zmierzać do weryfikacji prawomocnego orzeczenia sądu dotyczącego obowiązku alimentacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 r. sygn. akt I CKN 274/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 1999 r., sygn. akt I CKN 687/98). Należy przy tym zauważyć, że wpływ na wysokość alimentów mają przede wszystkim usprawiedliwione potrzeby uprawnionego oraz zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego, o czym stanowi art. 135 § 1 k.r.o.

Po raz ostatni wysokość alimentów należnych od powoda P. B. na rzecz córki J. B. (1) została ustalona wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 17 marca 2016 roku, który uprawomocnił się, po rozpoznaniu apelacji powoda, w dniu 8 sierpnia 2017 roku. W świetle ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy, nie doszło do zmiany stosunków po stronie powoda. Zarówno w czasie uprawomocnienia się wyroku ustalającego wysokość alimentów od pozwanego na rzecz córki, jak i obecnie odbywa on karę pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne i pracuje w Zakładzie Karnym nieodpłatnie.

Także sytuacja małoletniej pozwanej J. B. (1) nie uległa zmianie. Zarówno w dniu 8 sierpnia 2017 roku jak i obecnie, uczęszcza do przedszkola, zamieszkuje wraz z matką i pozostaje na jej wyłącznym utrzymaniu. Choruje na choroby wieku dziecięcego, dobrze się rozwija. Jest związana emocjonalnie z powodem.

M. K. od dnia 6 czerwca 2016 roku prowadzi działalność gospodarczą. Zarówno zatem w chwili uprawomocnienia się wyroku, a więc w dniu 8 sierpnia 2017 roku, jak i obecnie ją prowadzi. Jediną istotną zmianą w jej sytuacji jest okoliczność, iż od miesiąca lutego 2018 roku zamieszkuje w wynajmowanym mieszkaniu i uiszcza w związku z tym opłaty w kwocie 1200 złotych miesięcznie. Wcześniej zamieszkiwała w jednym pokoju wraz z córką w mieszkaniu jej ojca i dokładała się do utrzymania tego mieszkania w kwocie 300 złotych miesięcznie. W ten sposób poprawiła warunki mieszkaniowe zarówno swoje jak i małoletniej pozwanej. Prowadzona przez M. K. działalność gospodarcza – salon fryzjerski – się rozwija, jednak w ocenie Sądu Rejonowego uzyskiwane przez nią dochody w kwocie 1500 – 2000

złotych miesięcznie nie pozwalają na samodzielne utrzymanie małoletniej J. B. (1). M. K. nie otrzymuje świadczenia 500+ ani alimentów z Funduszu Alimentacyjnego.

Zdaniem tutejszego Sądu okoliczność ta nie może stanowić podstawy do uwzględnienia powództwa i uchylecia obowiązku alimentacyjnego P. B. wobec córki.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale składu 7 sędziów z dnia 26 maja 1995 r., III CZP 178/94, możliwości zarobkowe zobowiązanego do alimentacji, który odbywa karę pozbawienia wolności i nie jest zatrudniony, ustala się według zasad określonych w art. 135 k.r.o. Z uwagi na okoliczności sprawy sąd może nie uwzględnić zmiany niekorzystnej dla możliwości zarobkowych zobowiązanego, jaką spowodowało umieszczenie go w zakładzie karnym (art. 136 k.r.o.).

Po myśli art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Z kolei treść § 2 powołanego artykułu stanowi, że wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego małoletnia pozwana jest wychowywana wyłącznie przez matkę M. K., która sprawuje nad nią bezpośrednią opiekę i przede wszystkim w ten sposób spełnia ciężący na niej obowiązek alimentacyjny. Poza tym, matka pozwanej prowadzi działalność gospodarczą i uzyskane w ten sposób środki pieniężne przeznacza także na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej J..

Powód został skazany za przestępstwa umyślne i w związku z tym odbywa łączną karę pozbawienia wolności. W ocenie Sądu fakt, iż powód przebywa w zakładzie karnym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności, niewątpliwie stanowi sytuację niekorzystną dla jego możliwości zarobkowych. Powód nie może kontynuować dotychczas wykonywanej pracy dziennikarza jak w okresie poprzednim, nie może podjąć swobodnie zatrudnienia poza zakładem karnym w warunkach nieizolacyjnych. Z kolei z ustaleń stanu faktycznego wynika, iż powód także w dniu 8 sierpnia 2017 roku, a więc w chwili uprawomocnienia się wyroku ustalającego wysokość należnych od niego na rzecz córki alimentów, także odbywał karę pozbawienia wolności, a zatem jego sytuacja nie uległa zmianie w rozumieniu art. 138 k. r. o.

Od ostatniego orzeczenia ustalającego zakres obowiązku alimentacyjnego powoda względem małoletniej J. upłynął rok i cztery miesiące. Nie ulega wątpliwości, iż nie zmniejszyły się potrzeby uprawnionej do alimentów. Jej sytuacja nie uległa żadnej istotnej zmianie. Ponadto w miesiącu wrześniu 2019 roku pozwana rozpocznie naukę w szkole podstawowej. Z zasad doświadczenia życiowego wynika, że w miarę wzrostu dziecka, jego potrzeby rosną wraz z wiekiem.

Sąd wydając wyrok miał też na uwadze fakt, iż powód już wcześniej nie płacił alimentów na małoletnią J.. Małoletnia zdana była na pomoc innych członków rodziny ze strony matki i ojca. Oczywistym jest, iż małoletnia J. nie może ponosić negatywnych konsekwencji decyzji czy działań przedsięwziętych przez powoda.

Nie ulega wątpliwości, że matka małoletniej wywiązuje się z przypadającego na nią obowiązku alimentacyjnego głównie poprzez osobiste starania o jej wychowanie i utrzymanie, jednakże małoletnia ma prawo oczekiwać i wymagać także finansowego zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb życiowych od obojga rodziców.

Mając na względzie zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazujący że nie nastąpiły istotne zmiany po obu stronach procesu, zwłaszcza po stronie zobowiązanego alimentacyjnie, Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku na podstawie art. 138 k.r.o. w zw. z art. 135 § 1 i 2 k.r.o. w zw. z art. 133 § 1 k.r.o.

Sąd Rejonowy odstąpił od obciążenia powoda kosztami sądowymi po myśli art. 113 ust.1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uznając, że zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony z uwagi na ciężący na powodzie obowiązek alimentacyjny na rzecz małoletniej pozwanej oraz okoliczność, iż powód jest pozbawiony wolności i nie ma na chwilę obecną realnej możliwości ściągnięcia od niego kosztów sądowych.

Jako że adw. J. B. (2) reprezentowała powoda w niniejszej sprawie z urzędu, Sąd Rejonowy zasądził z sum Skarbu Państwa na jej rzecz wynagrodzenie za udzielenie pomocy prawnej z urzędu na podstawie § 10 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 8 pkt 3 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).

z/odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda bez pouczeń.

L. dnia 2 stycznia 2019 roku